

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek II Het Boek van de Wereldreiziger

Canto Twaalf
De Hemelen van het Ideaal

Sri Aurobindo

De Lumineuze Hemelen van het Denkvermogen, p. 277

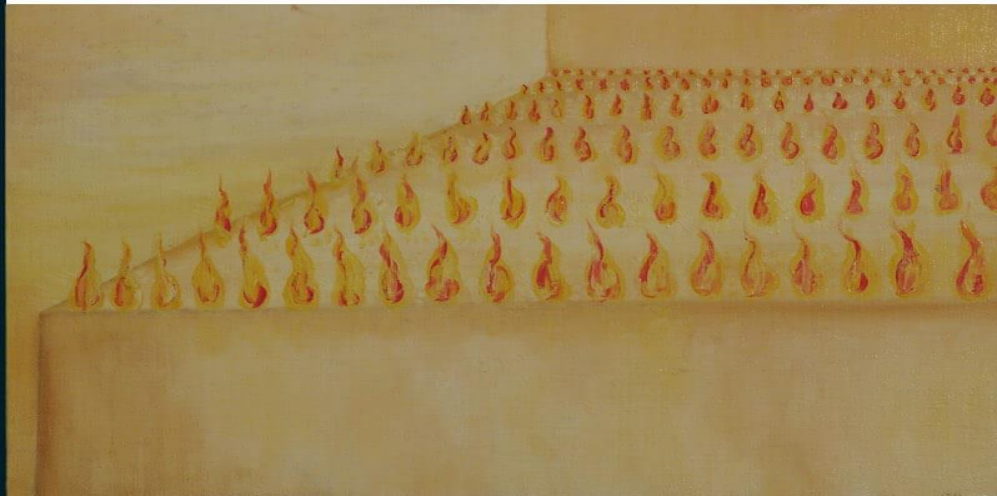
Altijd lokte het Ideale van ver.

Gewekt door de aanraking van het Ongeziene,
De grenzen verlatend van verworven dingen,
Aspireerde de sterke ontdekker, het onvermoeibare Denken,
En openbaarde met iedere stap een lumineuze wereld.

Het verliet bekende toppen voor onbekende toppen:
Hartstochtelijk zocht het de eenzame ongerealiseerde Waarheid,
Het verlangde naar het Licht, dat geen dood en geboorte kent.

Elk stadium van de verre verrijzenis van de ziel werd gebouwd
Tot een constante hemel, die hier altijd wordt gevoeld.

Meditations on Savitri

Bij iedere stap van de wonderbare reis
Een nieuwe graad van wonder en zaligheid,
Een nieuwe sport gevormd van Wezen's machtige ladder,
Een grote wijde stap, bevend met juwelenvuur,
Alsof een vurige geest, die daar trilde,
De onsterfelijke hoop ondersteunend met zijn vlam,
-Savitri: Boek II Canto XII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Bij iedere stap van de wonderbare reis
Een nieuwe graad van wonder en zaligheid,
Een nieuwe sport gevormd van Wezen's machtige ladder,
Een grote wijde stap, bevend met juwelenvuur,
Alsof een vurige geest, die daar trilde,
De onsterfelijke hoop ondersteunend met zijn vlam,
Alsof een stralende God zijn ziel had gegeven,
Opdat hij de tred zou kunnen voelen van pelgrimsvoeten,
Die haastig klimmen naar Eeuwige's huis.

Aan elk uiteinde van iedere schitterende trap
Werden de hemelen van het ideale Denkvermogen gezien
In een blauwe doorzichtigheid van dromende Ruimte
Als streken van heldere hemel, die vastpakken aan de maan.

Koninkrijken van de Onsterfelijke Roos, p 277-278

Meditations on Savitri

Aan een kant schitterde kleur op zwevende kleur,
Een glorie van zonsopgang, die aanbreekt voor de ziel,
In een sidderende verrukking van het hart's inzicht
En de spontane zaligheid, die schoonheid geeft,
De liefvallige koninkrijken van de onsterfelijke Roos.
-Savitri: Boek II Canto XII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Aan een kant schitterde kleur op zwevende kleur,
Een glorie van zonsopgang, die aanbreekt voor de ziel,
In een sidderende verrukking van het hart's inzicht
En de spontane zaligheid, die schoonheid geeft,
De liefvallige koninkrijken van de onsterfelijke Roos.

Boven de geest, ingesloten in sterfelijke besef,
Liggen bovenbewuste werkelijkheden van hemelse vrede,
Beneden, de Onbewuste's naargeestige schemerige afgrond,
Daartussen, achter ons leven, de onsterfelijke Roos.

Dwars door de heimelijke lucht ademt de geest,
Als een lichaam van kosmische schoonheid en vreugde
Ongezien, onvermoed door de blinde lijdende wereld,
Klimmend vanuit Natuur's diepe overgeleverde hart,
Bloeit het altijd voor de voeten van God,
Gevoed door leven's offermysteriën.

Het Pad van Overgave en de Kiem van Liefde, p 278-279

Ook hier wordt haar kiem geboren in een menselijke borst;
Dan is, door een aanraking, een tegenwoordigheid of stem
De wereld veranderd in een tempelgrond
En alles ontsluit de ongekende Geliefde.

In een uitbarsting van hemelse vreugde en gemak
Geeft het leven toe aan de goddelijkheid vanbinnen
En geeft het verrukkings-offer van zijn al,
En de ziel opent naar gelukzaligheid.

Een zaligheid wordt gevoeld, die nooit geheel kan ophouden,
Een plotseling mysterie van geheime Genade
Laat onze aarde van rode begeerte opbloeien met goud.

Alle hoge goden, die hun gelaat hadden verborgen
Voor het besmette gepassioneerde ritueel van onze hoop,
Onthullen hun namen en hun onsterfelijke vermogens.

Een vurige stilte wekt de sluimerende cellen
Een passie van het vlees, dat geest wordt,
En het mirakel wordt tenslotte wonderbaarlijk vervuld,
Waarvoor ons leven gemaakt was.

Een vlam wordt gezien in een witte stemloze koepel
En gezichten van onsterfelijk licht,
De stralende ledematen, die geen geboorte en dood kennen,
De borsten, die de eerstgeborenen van de Zon zogen,
De vleugels, die denken's vurige stilten bevolken,
De ogen, die in de spirituele ruimte kijken.

Onze verborgen centra van hemelse kracht
Openen zich als bloemen naar een hemelse atmosfeer;
Het denkvermogen valt stil, geroerd door de hemelse Straal,
En zelfs dit vergankelijke lichaam kan dan
Ideale liefde voelen en vlekkeloos geluk
En de lach van hart's lieflijkheid en heerlijkheid,
Bevrijd van de ruwe en tragische greep van de Tijd,
En schoonheid en de ritmische voetstap van de uren.

Geheime Werelden van Pracht en Zaligheid, p. 279

Dit raakt in hoge regionen het onsterfelijke soort;
Wat hier nog in de knop zit, heeft daar gebloeid.

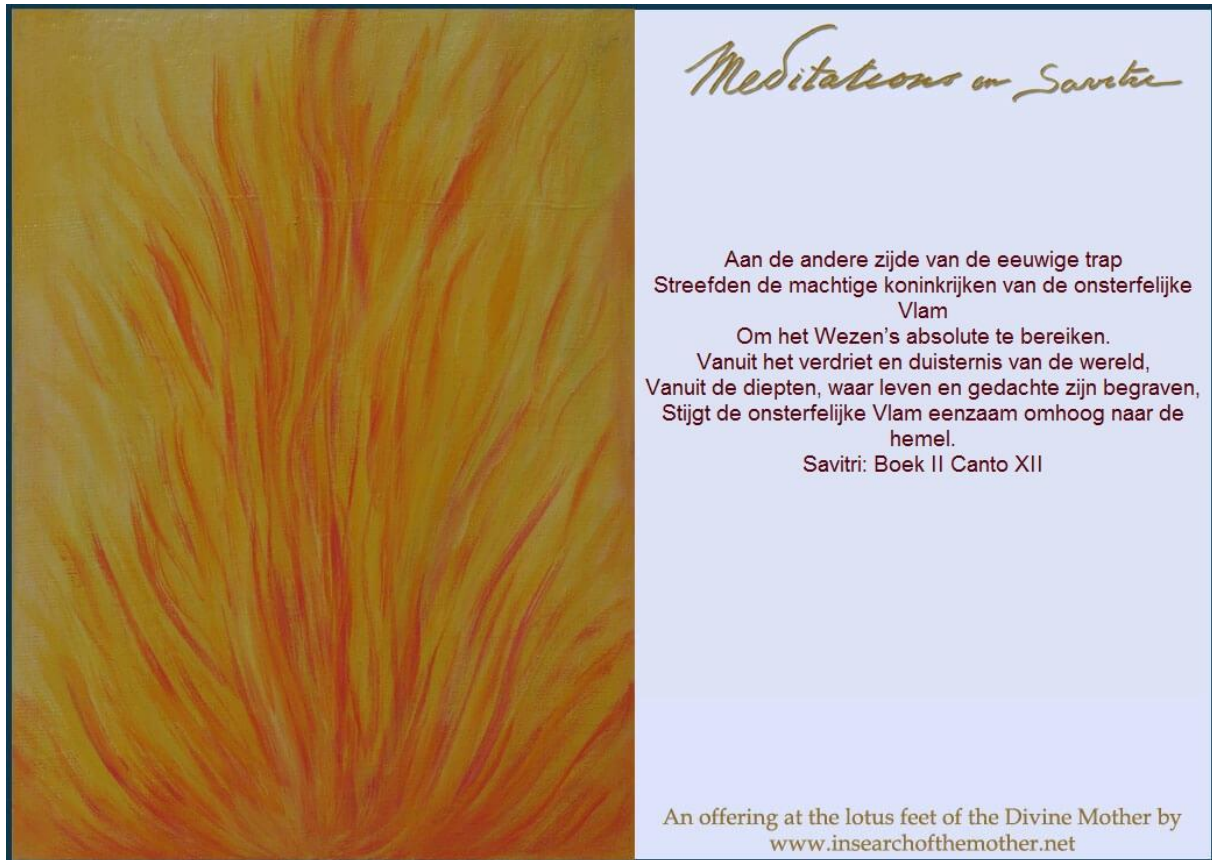
Daar bevindt zich de heimelijkheid van het Huis van Vuur,
De brand van godgelijke gedachten en gouden zaligheid,
Het verrukte idealisme van hemels besef;
Daar zijn de prachtige stemmen, de zonnelach,
Een murmelende draaikolk in de rivieren van God's vreugde,
En de gemystificeerde wijngaarden van de gouden maanwijn,
Al het vuur en de lieflijkheid, waarvan hier nauwelijks
Een heldere schaduw het sterfelijke leven bezoekt.

Ofschoon daar van de vreugden van de Tijd getuigd wordt,
Wordt, op de borst gedrukt, de Onsterfelijke's aanraking gevoeld,
Het fluitspel van het Oneindige gehoord.

Hier op aarde is een vroeg ontwaken,
Ogenblikken, die beven in een goddelijke sfeer,
En gegroeid op het smachten van haar grond
Staren Tijd's zonnebloemen's blik naar de gouden Eeuwigheid:
Daar zijn de onvergankelijke zaligheden.

Een miljoen lotussen, wiegend op één steel,
Wereld na gekleurde en extatische wereld
Klimt naar een of andere verre onzichtbare epifanie.

De andere Kant van de Ladder, p 279-280

Aan de andere zijde van de eeuwige trap
Streefden de machtige koninkrijken van de onsterfelijke Vlam
Om het Wezen's absolute te bereiken.

Vanuit het verdriet en duisternis van de wereld,
Vanuit de diepten, waar leven en gedachte zijn begraven,
Stijgt de onsterfelijke Vlam eenzaam omhoog naar de hemel.

In een gesluisde Natuur's geheiligde heimelijkheden
Brandt het voor eeuwig op het altaar Denkvermogen,
Zijn priesters de zielen van de toegewijde goden,
De mensheid zijn huis van offerande.

Eenmaal ontstoken kunnen zijn vlammen nooit meer ophouden.

Als een vuur langs de mystieke paden van de aarde,
Stijgt het door de sterfelijke's hemisfeer,
Tot het gedragen door de koeriers van Dag en Schemering
Binnengaat in het occulte eeuwige Licht
En wit wordend klautert naar een onzichtbare Troon.

Zijn werelden zijn stappen van een opstijgende Kracht:
Een droom van reusachtige contouren, titanische lijnen,
Tehuizen van niet gevallen en verlichte Macht,
Hemels van zuiver en geboren onveranderlijk Goed,
Hoogten van de grandeur van Waarheid's leeftijdsloze straal,
Als in een symbolische hemel beginnen zij te kijken
En onze zielen te roepen naar een uitgestrektere sfeer.

Op hun toppen dragen zij de slapeloze Vlam omhoog;
Dromend van een mysterieus Verdere,
Transcendent voor de paden van Lot en Tijd,
Wijzen zij boven zichzelf met aanwijzende pieken
Door een bleek-saffieren ether van goddelijk denkvermogen
Naar een of andere Oneindigheid's apocalyps.

Het Pad van Tapasya, p. 280-281

Als een rollende donder midden tussen de heuvelen van God,
Is hun geweldige Stem onvermoeibaar, streng:
Ons overtreffend roepen zij ons om onszelf te overtreffen
En verzoeken ons om onophoudelijk te klimmen.

Ver van ons gretig reiken leven deze toppen,
Te verheven voor onze sterfelijke kracht en hoogte,
Moeizaam beklommen met een ijzingwekkende extase van zwoegen
Door de geest's naakte atletische wil.

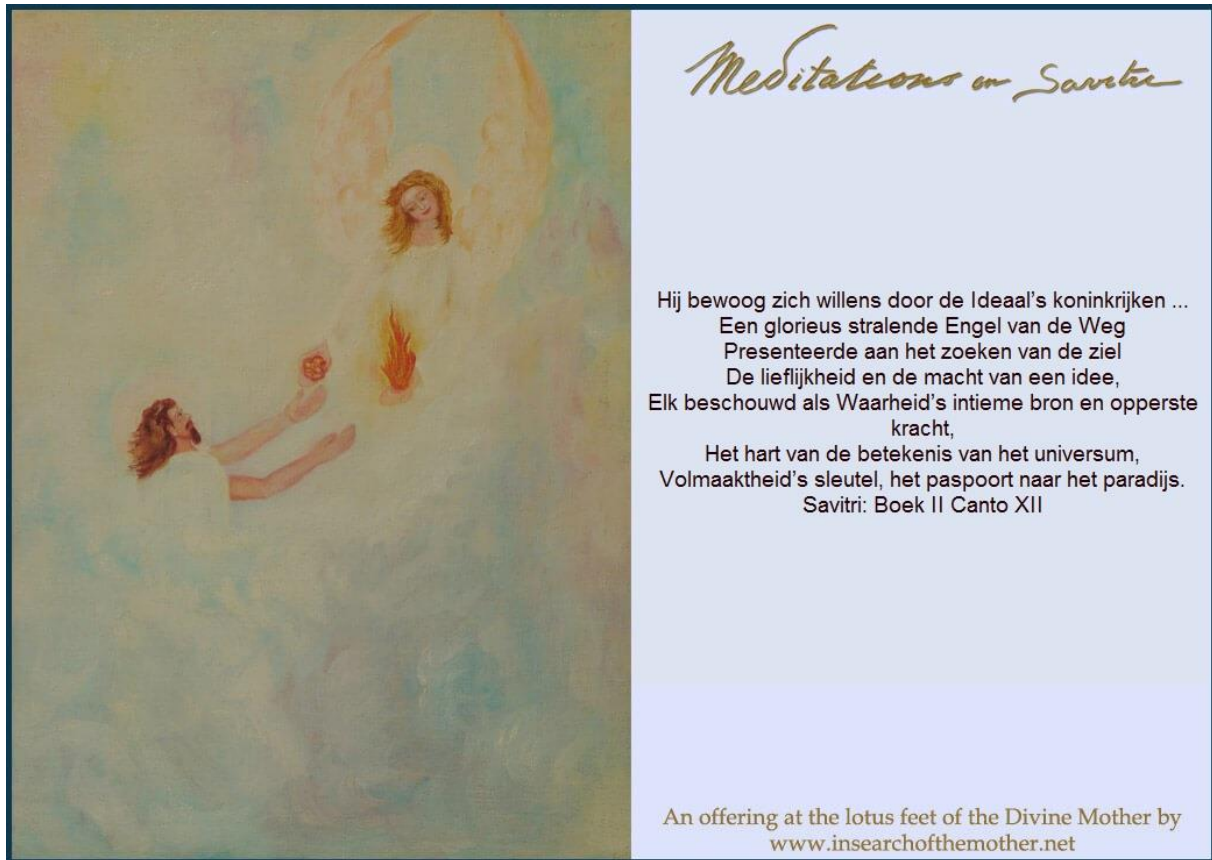
Sober, intolerant claimen zij van ons
Inspanningen, die te langdurend zijn voor onze sterfelijke zenuw,
Die ons hart niet trouw kan blijven, noch ons vlees kan dragen;
Slechts de Eeuwige's kracht in ons kan het wagen
Het immense avontuur te pogen van die klim
En het opofferen van al, wat wij hier koesteren.

Onze menselijke kennis is een kaars, die gebrand wordt
Op een schemerig altaar voor de Waarheid, onmetelijk als de zon;
Mensen's deugd, een grofgeweven slecht passend kleed,
Tooit houten beelden van het Goede;
Gepassioneerd en verblind, bloedend, met slijk besmeurd
Strompelt zijn energie op weg naar een onsterfelijke Kracht.

Een imperfectie achtervolgt onze hoogste kracht;
Gedeelten en bleke reflecties zijn ons deel.

Gelukkig de werelden, die onze val niet gevoeld hebben,
Waar Wil één is met de Waarheid en Goed met Vermogen;
Niet verarmd door de aardse denkvermogen's armoede
Houden zij God's natuurlijke adem van machtigheid,
Zijn loutere spontane snelle intensiteiten;
Daar is zijn grote transparante spiegel, het Zelf,
En daar is zijn soevereine autarkie van zaligheid,
Waarin onsterfelijke naturen hun deel hebben,
Erfgenamen en mededeelnemers van goddelijkheid.

Het Ideaal's Koninkrijk, p. 281

Hij bewoog zich willens door de Ideaal's koninkrijken,
Aanvaardde hun schoonheid en droeg hun grootheid,
Nam deel aan de glories van hun wondervelden,
Maar ging, noch bleef onder hun luister's bestuur.

Alles was daar een intens, maar gedeeltelijk licht.

In ieder werd door een serafijn gevleugeld, intellectueel Idee
Alle kennis verenigd door één meesterlijke gedachte,
Alle actie overtuigd tot één gouden besef,
Alle vermogens onderworpen aan een enkele macht
En schiep een wereld, waar alleen hij kon heersen,
Een absoluut ideaal's volmaakte huis.

Als insignes van hun victorie en hun trouw,
Boden zij aan de reiziger aan hun poorten
Een onblusbare vlam of een niet verwelkende bloem,
Embleem van een hoog koninkrijk's privilege.

Een glorieus stralende Engel van de Weg
Presenteerde aan het zoeken van de ziel
De lieflijkheid en de macht van een idee,
Elk beschouwd als Waarheid's intieme bron en opperste kracht,
Het hart van de betekenis van het universum,
Volmaaktheid's sleutel, het paspoort naar het paradijs.

Het Ideaal's Koninkrijk, p. 281

Toch waren daar regionen, waar deze absoluten samenkwamen
En een cirkel van zaligheid vormden met getrouwde handen;
Licht stond omarmd door licht, vuur huwde vuur,
Maar geen zou zijn lichaam in de andere verliezen
Om zijn ziel in wereld's enkele Ziel te vinden,
Een vermenigvuldigde verrukking van oneindigheid.

Hij ging voorwaarts over naar een goddelijke sfeer:
Daar, verenigd in een algemene grootheid, licht en zaligheid,
Worden alle hoge en mooie en begeerlijke vermogens,
Hun verschil vergetend en hun afzonderlijke bewind,
Een enkel veelvuldig geheel.

Boven het uiteengaan van de wegen van de Tijd,
Boven de Stilte en haar duizendvoudige Woord,
In de onveranderlijke en ongerepte Waarheid
Voor altijd verenigd en onafscheidelijk,
Wonen de stralende kinderen van het Eeuwige
Op de wijde geesthoogte, waar allen één zijn.

EINDE VAN CANTO TWAALF

